

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Kapanowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2023 r. w Warszawie

sprawy D. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w W.

o ustalenie niepełnosprawności

na skutek apelacji D. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie
VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 6 grudnia 2021 r. sygn. akt VI U 312/21

uchyla zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję organu rentowego, przekazuje sprawę do rozpoznania
Wojewódzkiemu Zespół do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w W. i umarza postępowanie w sprawie.

Sygn. akt VII Ua 9/22

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie w dniu 6 grudnia 2021 r. wydał wyrok w sprawie o sygn.
akt VI U 312/21, w którym oddalił odwołanie D. Z. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o
Niepełnosprawności w W. z 24 maja 2020 r. nr: (...) (...) (...) (...) (...)

Sąd Rejonowy ustalił, że w Wojewódzkim Zespole do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. rozpoznano
u D. Z. schyłkową niewydolność nerek leczoną powtarzalnymi dializami, wtórne nadciśnienie tętnicze i choroby
współistniejące: rozedmę płuc - nikotynizm i chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa. Wojewódzki Zespół do Spraw
Orzekania o Niepełnosprawności w W. podtrzymał kwalifikację o zaliczeniu odwołującego do umiarkowanego stopnia
niepełnosprawności.

D. Z. w treści odwołania wniósł o zmianę orzeczenia poprzez ustalenie, że jest niepełnosprawny w stopniu znacznym.

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków
stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

W niniejszej sprawie strona odwołująca wniosła o jednego biegłego: nefrologa, którym Sąd Rejonowy dysponuje, zaś
biegły specjalista chorób wewnętrznych i nefrolog, któremu Sąd Rejonowy zlecił wskazanie, czy istnieje konieczność

dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza innej specjalności - wskazał, że nie istnieje konieczność dodatkowego dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza innej specjalności.

Celem zweryfikowania zasadności orzeczenia oraz twierdzeń strony odwołującej, postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2021 roku Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego nefrologa w celu ustalenia, czy D. Z. jest osobą niepełnosprawną, a jeżeli tak to do jakiego stopnia niepełnosprawności zalicza się:

- znacznego,
- umiarkowanego,
- lekkiego;

czy naruszenie sprawności organizmu jest trwałe czy okresowe, na jaki czas i kiedy powstało oraz w celu ustalenia poniższych wskazań:

- jakie są wskazania co do zatrudnienia (otwarty rynek pracy, stanowisko pracy przystosowane, zakład pracy chronionej, ograniczenia), szkolenia, w tym specjalistycznego, zatrudnienia w zakładzie aktywności zawodowej, uczestnictwa w terapii zajęciowej;
- czy istnieje konieczność zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne ułatwiające funkcjonowanie;
- czy istnieje konieczność korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w
- samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych,
- opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji
- pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki;
- czy istnieje konieczność stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w
- związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji;
- czy spełnia przesłanki określone w art. 8 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o ruchu drogowym.

Sąd Rejonowy zlecił biegłemu ustosunkowanie się do opinii Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności oraz dokumentacji lekarskiej zawartej w aktach WZON oraz wskazanie, czy istnieje konieczność dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza innej specjalności. Biegły sporządził opinię na piśmie na podstawie dokumentacji lekarskiej, akt sprawy oraz badania odwołującego.

Biegły sądowy dr n. med. P. D. - specjalista chorób wewnętrznych i nefrolog - po przeprowadzeniu badania odwołującego, zapoznaniu się z aktami sprawy i dokumentacją lekarską wskazał, że odwołujący jest obecnie zatrudniony jako pracownik ochrony w systemie dyżurowym (praca w wymiarze 8-12 godzin na zmianę). D. Z. podał, że zdecydowaną większość obowiązków domowych wykonuje jego żona. Wnioskodawca samodzielnie załatwia swoje sprawy urzędowe. Po zakupy jeździ własnym samochodem. Podawane okoliczności zostały potwierdzone przy przesłuchaniu odwołującego przez Sąd Rejonowy. Do badania lekarskiego wnioskodawca rozbrajał się samodzielnie, bez trudności. Kontakt z pacjentem był dobry. Był on prawidłowo zorientowany co do czasu, miejsca, sytuacji i otoczenia. Okoliczności te zostały potwierdzone na rozprawie sądowej w Sądzie Rejonowym w dniu 6 grudnia 2021 roku, gdyż odwołujący samodzielnie złożył zeznania w niniejszej sprawie.

Biorąc pod uwagę brak klinicznych objawów zaawansowanej, niewyrównanej niewydolności innych układów i narządów wewnętrznych, w tym niewyrównanej niewydolności układu oddechowego, sercowo-naczyniowego (m.in.

brak ciężkich wielonarządowych powikłań w przebiegu nadciśnienia tętniczego), pokarmowego i endokrynnego oraz brak zaawansowanych zmian patologicznych w obrębie narządu ruchu, które w stopniu znacznym naruszałyby sprawność organizmu, biegły sądowy dr n. med. P. D. specjalista chorób wewnętrznych i nefrolog nie znalazł wystarczających podstaw, żeby uznać D. Z. za osobę z niepełnosprawnością znacznego stopnia. Zdaniem biegłego naruszenie sprawności organizmu jest trwałe.

Pełnomocnik odwołującego nie wniósł uwag do opinii biegłego.

Ponadto biegły sądowy dr n. med. P. D. - specjalista chorób wewnętrznych i nefrolog - po zapoznaniu się z kolejną dokumentacją, sporządził kolejną opinię pisemną uzupełniającą, w której nie znalazł wystarczających podstaw do zmiany swojej pierwszej opinii.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., a także w oparciu o dowody z dwóch opinii biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych i nefrologa dr n. med. P. D..

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd Rejonowy ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą, tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd Rejonowy ocenił dwie opinie biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych i nefrologa dr n. med. P. D.. Zdaniem Sądu Rejonowego przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu Rejonowego brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako niebudzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd Rejonowy opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy podkreślił, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Z kolei zeznania odwołującego D. Z., złożone przed Sądem Rejonowym, niczego nowego - ponad powyższe okoliczności - nie wniosły do obrazu sprawy. Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do podważenia wiarygodności tych zeznań. Wyjątkiem były natomiast w ocenie sądu I instancji głośne twierdzenia strony odnośnie konieczności przyznania odwołującemu najwyższego stopnia niepełnosprawności. W tym zakresie twierdzenia te są sprzeczne z uznanymi za wiarygodne dwiema opiniami sądowymi. Zadaniem Sądu Rejonowego brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. W przedmiotowej sprawie przekonanie strony odwołującej o wyższym stopniu niepełnosprawności wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd Rejonowy uznał, iż opiniom sądowym złożonym w przedmiotowej sprawie nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych. W konsekwencji Sąd Rejonowy nie przeprowadzał kolejnej opinii, tym bardziej, że biegły także nie wskazywał na taką konieczność.

Przechodząc do rozważań, Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2021 roku, poz. 573).

U D. Z. rozpoznano schyłkową niewydolność nerek lezoną powtarzalnymi dializami, wtórne nadciśnienie tętnicze i choroby współistniejące: rozedmę płuc - nikotynizm i chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa. Odwołujący jest obecnie zatrudniony jako pracownik ochrony w systemie dyżurowym (praca w wymiarze 8-12 godzin na zmianę). D. Z. podał, że zdecydowaną większość obowiązków domowych wykonuje jego żona. Wnioskodawca samodzielnie załatwia swoje sprawy urzędowe. Po zakupy jeździ własnym samochodem. Do badania lekarskiego wnioskodawca rozbrajał się samodzielnie, bez trudności. Kontakt z pacjentem był dobry. Był on prawidłowo zorientowany co do

czasu, miejsca, sytuacji i otoczenia. Odwołujący samodzielnie złożył swoje zeznania w niniejszej sprawie. Biorąc pod uwagę brak klinicznych objawów zaawansowanej, niewyrównanej niewydolności innych układów i narządów wewnętrznych, w tym niewyrównanej niewydolności układu oddechowego, sercowo-naczyniowego (m.in. brak ciężkich wielonarządowych powikłań w przebiegu nadciśnienia tętniczego), pokarmowego i endokrynnego oraz brak zaawansowanych zmian patologicznych w obrębie narządu ruchu, które w stopniu znacznym naruszałyby sprawność organizmu, biegły sądowy dr n. med. P. D. specjalista chorób wewnętrznych i nefrolog nie znalazł wystarczających podstaw, żeby uznać D. Z. za osobę z niepełnosprawnością znacznego stopnia. Zdaniem biegłego sądowego dr n. med. P. D. naruszenie sprawności organizmu jest trwałe.

Z uwagi na powyższe oraz z uwagi na treść dwóch pisemnych opinii z zakresu chorób wewnętrznych i nefrologii, Sąd Rejonowy zważył, że rozpoznanie stwierdzone u odwołującego kwalifikuje go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnych, przekonywujących i zbieżnych ze sobą pisemnych opiniach biegłego sądowego dra n. med. P. D. specjalisty chorób wewnętrznych i nefrologii. W ocenie Sądu Rejonowego dwie opinie są wiarygodne, jasne, rzeczowe i nawzajem się uzupełniają: Zostały sporządzone przez specjalistę, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu przez biegłego badania lekarskiego. Dodatkowo biegły w sposób jasny i przekonywujący poparł swoje wnioski i ustosunkował się do zarzutów. W ocenie Sądu Rejonowego wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią dwóch pisemnych opinii. Opinie te jako logiczne i wyczerpujące, Sąd Rejonowy uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne. W rzeczonych opiniach nie znaleziono podstaw do zaliczenia odwołującego do najwyższego stopnia niepełnosprawności.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym przede wszystkim na podstawie pisemnych opinii, w ocenie Sądu Rejonowego należało zaliczyć D. Z. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Brak jest podstaw do uznania odwołującego za osobę niepełnosprawną w stopniu znacznym na trwałe - tak jak wnosił pełnomocnik odwołującego. Dodatkowo brak było zdaniem Sądu Rejonowego podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia jedynie w zakresie dotyczącym okresu trwania orzeczenia, na trwałe, gdyż po pierwsze strona odwołująca wносиła łącznie o uznanie trwałego stopnia znacznego, a nie trwałego stopnia umiarkowanego, a po drugie zmiana jedynie w zakresie okresu byłaby orzeczeniem na niekorzyść odwołującego. Sąd I instancji podkreślił, że w przypadku zmiany w ramach stanu zdrowia D. Z., może on złożyć we właściwym Zespole ds. Orzekania o Niepełnosprawności wnioski o wydanie orzeczenia o aktualnym stopniu niepełnosprawności (art. 6b ust. 1 ww. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z uzasadnieniem wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2005 roku (I UK 382/04, LEX nr 276245), w judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, które ma charakter odwoławczy i kontrolny, postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem decyzji wydanej przez organ rentowy.

Sąd Rejonowy uznał, że nie została spełniona przesłanka dotycząca przyznania najwyższego stopnia niepełnosprawności i odwołanie D. Z. od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 24 maja 2021 roku, Nr (...) (...) (...) (...) - jako bezzasadne - podlegało oddaleniu na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 oraz 4 ww. ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Apelację od ww. wyroku wniósł odwołujący, w której skarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę dowodów skutkującą przyjęciem, że D. Z. zalicza się z uwagi na stan zdrowia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w całości do ponownego rozpoznania i zasądzenie od organu na rzecz odwołującego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu apelacji odwołujący podniósł, że nie zgadza się z wydanym w sprawie wyrokiem. Odwołujący kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów w postaci relacji strony, dokumentacji

medycznej i opinii biegłego. Odwołujący uważa, że należy mu się znaczny stopień niepełnosprawności z uwagi na schorzenie główne (schyłkowa niewydolność nerek) i inne schorzenia towarzyszące. Biegły w swoich opiniach nie dostrzegł wieku D. Z., schorzeń towarzyszących i faktu, że dla normalnego funkcjonowania wymaga on dożywotnych dializ, gdyż nie kwalifikuje się do przeszczepu nerki.

Ponadto odwołujący podniósł w toku przesłuchania, że właściwie nie wie na jakiej podstawie organ zmienił mu stopień niepełnosprawności ze znacznego na umiarkowany, mimo że organizm odwołującego starzeje się a zmiany chorobowe się pogłębiają, zaś sam D. Z. nie został poddany jakiemuś specyficznemu leczeniu, które miałyby na celu poprawę jego stanu zdrowia. Stosowane leczenie ma charakter zachowawczy.

Korzystanie z dializ (dwa razy w tygodniu przez kilka godzin) stanowi znaczące utrudnienie w codziennym funkcjonowaniu D. Z.. Ponadto wnoszący apelację wskazał, że jego stan zdrowia ciągle zmienia się. Wobec powyższego pełnomocnik odwołującego się wniósł o dopuszczeniu dowodów z aktualnej dokumentacji medycznej D. Z., mającej wykazać te ciągle zmiany w jego zdrowiu (apelacja k. 106-107 a.s.).

Odpowiedź na apelację wniósł WZON, wnosząc o oddalenie jej w całości. W uzasadnieniu WZON wskazał, że w toku postępowania orzeczniczego jak również przed Sądem I instancji dokładnie analizowano przedstawione akta sprawy i stwierdzono, że obecny stan zdrowia odwołującego nie kwalifikuje go do zmiany orzeczenia. Subiektywna ocena a również niezadowolenie z wydanego wyroku nie może być i nie jest podstawą do jego zmiany (odpowiedź na apelację k.119 a.s.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego podlegała uwzględnieniu, co wiązało się z uchynieniem wyroku Sądu I instancji i poprzedzającej go decyzji oraz przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania WZON.

Zgodnie z treścią art. 477¹⁴ § 6 k.p.c., w sprawie, w której wniesiono odwołanie od orzeczenia wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności, sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących niepełnosprawności, które powstały po dniu wniesienia odwołania od tego orzeczenia.

W tym przypadku sąd uchyla orzeczenie, przekazuje sprawę do rozpoznania wojewódzkiemu zespołowi do spraw orzekania o niepełnosprawności i umarza postępowanie.

Na podstawie art. 477^{14a} k.p.c. sąd drugiej instancji uchylając wyrok i poprzedzając go decyzją organu rentowego może sprawę przekazać do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Przepisy te stanowią wyjątek od zasady, według której Sąd kontroluje tylko stan rzeczy faktyczny i prawny istniejący w chwili wydania decyzji przez organ rentowy. Przewiduje on możliwość uchylecia przez sąd decyzji WZON i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania.

Przesłanką umożliwiającą zastosowanie dyspozycji tego przepisu jest ujawnienie w toku postępowania przed sądem nowych okoliczności wpływających na zakres niepełnosprawności, które powstały po dniu złożenia odwołania od tej decyzji.

Ujawnienie się tego rodzaju nowych okoliczności powinno wpływać na sposób rozstrzygnięcia sprawy.

W niniejszej sprawie wystąpiły nowe okoliczności dotyczące zdrowia odwołującego. Zostały one wskazane już w apelacji, w której podkreślono, że stan zdrowia odwołującego ciągle się zmienia, a następnie ich wystąpienie potwierdził pełnomocnik odwołującego na rozprawie apelacyjnej dnia 20 kwietnia 2023 roku. Pełnomocnik wskazał, że odwołujący przeżył zabieg usunięcia nerki. Powyższe zmiany zdrowotne, które zaszły dopiero po wydaniu orzeczenia przez WZON i wyroku sądu I instancji nie były przedmiotem rozpoznania przez WZON, ani nie zostały rozważone przez sąd I instancji. Zgodnie natomiast z przytoczonymi powyżej przepisami w razie wystąpienia nowych okoliczności sąd nie orzeka co do istoty sprawy na podstawie nowych okoliczności dotyczących

niepełnosprawności, które powstały po dniu wniesienia odwołania od tego orzeczenia i uchyla orzeczenie, przekazuje sprawę do rozpoznania wojewódzkiemu zespołowi do spraw orzekania o niepełnosprawności i umarza postępowanie. Okoliczności wskazywane przez pełnomocnika ubezpieczonego z pewnością dotyczyły jego niepełnosprawności, gdyż odwołujący jak wykazano przed Sądem I instancji cierpiał przede wszystkim na schyłkową niewydolność nerek, a obecnie przebył zabieg usunięcia nerki i doszło do innych zmian zdrowotnych u niego. Są to z pewnością nowe okoliczności, które wpłynąć mogą na orzeczenie o niepełnosprawności odwołującego.

Powyższe okoliczności nie stanowią podstawy do dopuszczenia dowodów wskazywanych przez pełnomocnika odwołującego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego i aktualnej dokumentacji medycznej odwołującego, gdyż Sąd ubezpieczeń społecznych nie ma obowiązku przeprowadzenia dowodów w celu ustalenia zmian zdrowotnych i wynikających z nich okoliczności, które miały powstać po wydaniu zaskarżonej decyzji zaliczającej odwołującego do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Biegli sądowi, przeprowadzający na zlecenie sądu badanie stanu zdrowia skarżącego, nie zastępują lekarza orzecznika ZUS ani komisji lekarskiej ZUS. Jedynie zgodnie z posiadaną przez nich wiedzą specjalistyczną poddają merytorycznej ocenie trafność wydanego orzeczenia. Nowe okoliczności to zmiany stanu zdrowia odwołującego w szczególności przebyty zabieg usunięcia nerki, które nastąpiły dopiero po wniesieniu odwołania do sądu, których nie oceniał ani lekarz orzecznik, ani komisja lekarska organu rentowego.

Z art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. wynikają obowiązki WZON i sądu w razie pojawienia się nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia ubezpieczonego. W tej materii należy uchylić przedmiotową decyzję, a WZON jest zobowiązany do przeprowadzenia ponownej procedury orzeczniczej i wydania nowej decyzji.

Ocena "nowych okoliczności" przez organy orzecznicze zakładu ubezpieczeń społecznych może doprowadzić do zmiany pierwotnego stanowiska organu rentowego i zakończenia sporu bez potrzeby jego rozstrzygnięcia przed sądem i ponoszenia kosztów opinii biegłych" (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt III AUa 139/15).

W niniejszej sprawie Sąd zważył, że podniesione w apelacji oraz na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2023 r. okoliczności dotyczące pogorszenia się stanu zdrowia odwołującego w szczególności związane z zabiegiem usunięcia nerki świadczą o zaistnieniu po dniu wniesienia odwołania nowych okoliczności, które z całą pewnością mają wpływ na końcową ocenę stopnia jego niepełnosprawności. Okoliczności te zostały ujawnione dopiero po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji. W związku z tym Sąd II instancji doszedł do przekonania, że zgodnie z obowiązującymi przepisami wyrok Sądu I instancji oraz poprzedzająca go decyzja wydana przez WZON podlegały uchyleniu, a sprawę należało przekazać organowi do ponownego rozpoznania.

Dlatego też Sąd Okręgowy nie badał pozostałych zarzutów dotyczących zarówno naruszenia przepisów prawa procesowego, jak i pominął wnioski dowodowe strony odwołującej, uznając je za zmierzające jedynie do przedłużenia postępowania z uwagi na konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku. Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2023 roku Sąd pominął wnioski o odroczenie rozprawy i dalsze wnioski dowodowe pełnomocnika odwołującego, gdyż miał na uwadze, że nie wpłyną one na treść orzeczenia, które powinno zapaść zgodnie z przytoczonymi powyżej przepisami wobec wystąpienia nowych okoliczności dotyczących stanu zdrowia odwołującego. W ocenie Sądu II instancji wystąpienie tych nowych okoliczności stanowiło samodzielną przesłankę zgodnie z art. 477 § 14^a k.p.c. i art. 477¹⁴ § 6 k.p.c. do uchylenia wyroku Sądu I instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 6 w związku z art. 477^{14a} k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.